

MỘT MẢNH RỜI (5)

(Tâm bút TTBG)

[]

***/ Nhận thư Ngọc Sáng.**

Dalat, Nov. 8/2017 3:32 AM.

Thưa cô Thu Vân,

Đến hôm nay gần như mọi việc lo hậu sự cho Ba đã xong, con xin có vài lời gửi đến Cô.

Con rất cảm ơn Cô ở phương xa đã phân ưu cùng con cũng như các anh chị về sự ra đi của Ba. Con cũng xin cảm ơn Cô đã cho con biết rất nhiều về Ba. Thời gian qua dù thế nào đi nữa thì Ba cũng đã trải qua những tháng ngày đáng nhớ. Ba đã ghé thăm lại Nha Trang, nơi Ba từng có rất nhiều kỷ niệm đẹp. Xem như ở chặng cuối, Ba đã tìm lại được những gì của cả một cuộc đời mình, mà lại là những thứ thật tuyệt vời nữa.

Ba đi khá đột ngột nên không nhắn nhủ lại gì.

Con đã về lại căn phòng nơi Ba và con đã ở thời gian qua. Con quyết định giữ lại phòng này làm nơi thờ cúng và lưu giữ kỷ niệm về Ba cho đến khi nào con có khả năng làm nhà thì sẽ tính sau.

Mọi đồ vật của Ba con đều giữ, gồm sách vở (với con là những thứ quan trọng nhất). Nếu Cô cần sách gì của Ba, Cô cứ nhắn. con sẽ gửi cho. Con cũng chia sẻ với Cô là tiền bạc Ba để lại, con đưa hết cho anh Hiệp lo hậu sự cho Ba. Ba qua đời nhẹ nhàng và bên cạnh cũng có người thân. Ông mất tại nhà anh Hiệp nên khá ấm cúng.

Con nghĩ nếu Cô có thương nhớ đến Ba thì cũng đừng quá đau buồn vì con thấy rằng Ba đã sống trọn vẹn cuộc đời mình, mọi đau khổ với Ba đều đã qua, giờ đây ông sẽ đi tiếp một hành trình mới tốt đẹp hơn.

Nếu được, xin Cô gửi cho con cuốn Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau? Con muốn đọc lại cuốn đó và lưu giữ như những hồi ức thật đẹp về Ba.

Cảm ơn Cô. Chúc Cô nhiều sức khỏe và bình an.

[]

***/ Thư gửi Ngọc Sáng.**

San Jose, Nov. 8/2017, thứ Tư

Sáng thương mến,

Từ hôm nghe tin Ba chết, Cô miệt mài ngồi gom lại tất cả mọi bài viết LIÊN QUAN đến Ba, trải qua trong MỌI giai đoạn sống của đời Cô từ khi gặp Ba ở Nha Trang tháng 7/1974 đến tận hôm nay, làm thành một tác phẩm.

Suốt từ khi còn nhỏ, ở thưở thanh xuân, rồi tuổi trưởng thành nơi VN và xứ người, trong Cô luôn luôn có hai niềm khắc khoải, “Văn Chương và Âm Nhạc” (mà Cô gọi là “hai người tình”).

Hai “người” đó hiện hữu song song trong trái tim Cô, hài hòa, quý mến, chấp nhận nhau, để tùy theo từng thời điểm mà Người Âm Nhạc hay Người Văn Chương xuất hiện, đưa bàn tay dịu dàng ra những khi Cô lâm vào đau khổ.

+ Mùa Noel 2016 năm ngoái, định quay trở về tìm Người Âm Nhạc (điển hình là tiếng đàn Ba và dự tính làm quán café ở Dalat) nhưng rồi mọi thứ thất bại.

+ Quay về Mỹ tháng 3/2017, tâm trạng hụt hẫng rũ rượi, thêm nữa, tất cả các tiếng đàn thâu với Ba trong cái cell phone tình cờ bị mất sạch (thật là Định Mệnh!), cô đâm tuyệt vọng. Gọi về báo Ba hay điều này, Ba cũng chung hững.

+ May sao Người Văn Chương xuất hiện, lôi Cô dậy. Thế là tác phẩm mới Viết Cho Người “Đã Chết” chào đời. (Viết chỉ để viết, cho qua cơn bệnh nội tâm.)

*/ Mãi tháng trước đây (Oct. 2017) lan man gần 1,000 trang, Cô mới nhận ra được cái nhất quán MẠCH VĂN của nó: **Âm Nhạc và Văn Chương** vẫn sống song song trong Cô. Thêm nữa, câu hỏi cuối cùng được đề ra trên chủ đề tác phẩm: **“Cả hai Người Tình, cô đều CÁN THIẾT, nhưng Người nào được cô yêu mến và thương nhớ nhiều hơn?”**

Cuộc đời cô ví như một cây thông đứng giữa trời gió lạnh:

1/ Những cành ngọn trên cao ví như Âm Nhạc của thời tuổi trẻ, “*có tự do, sắc đẹp, tài năng, nghị lực, và ý muốn dẫn thân*”.

2/ Thân thông cứng bên dưới ví như quãng đời Văn Chương về sau: “*tài năng dày dặn nhưng tự do, sắc đẹp không còn và nghị lực bị hao mòn không ít*”.

Thời gian rất ngắn trước khi Ba chết, cô có ý định kết thúc tác phẩm nhưng chưa biết cách nào để kết.

Bây giờ đã có: “*Sự già từ cuộc sống của Ba cũng chính là sự già từ Người Âm Nhạc trong Cô để từ đây chỉ còn lại một người Văn Chương*” (nếu Cô vẫn MUỐN BẮT TAY với Chữ Nghĩa!)

Một cách nào đó, cô tin rằng cuốn Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau (ấn bản 2017) với **nhân-vật-Phùng-Kim-Ngọc-người-Âm-Nhạc** CỦA **nhân-vật-Thu-Vân-tác-giả-TTBG** sẽ trở thành tác phẩm có chỗ đứng trong văn chương VN về sau.

Tấm lòng tràn đầy của con đối với Ba sẽ luôn được linh hồn Ba phù hộ. Cô tin rằng cuộc đời con sau này cũng rất khá do từ đó mà ra.

Thương mến,

Cô Thu Vân.

□

